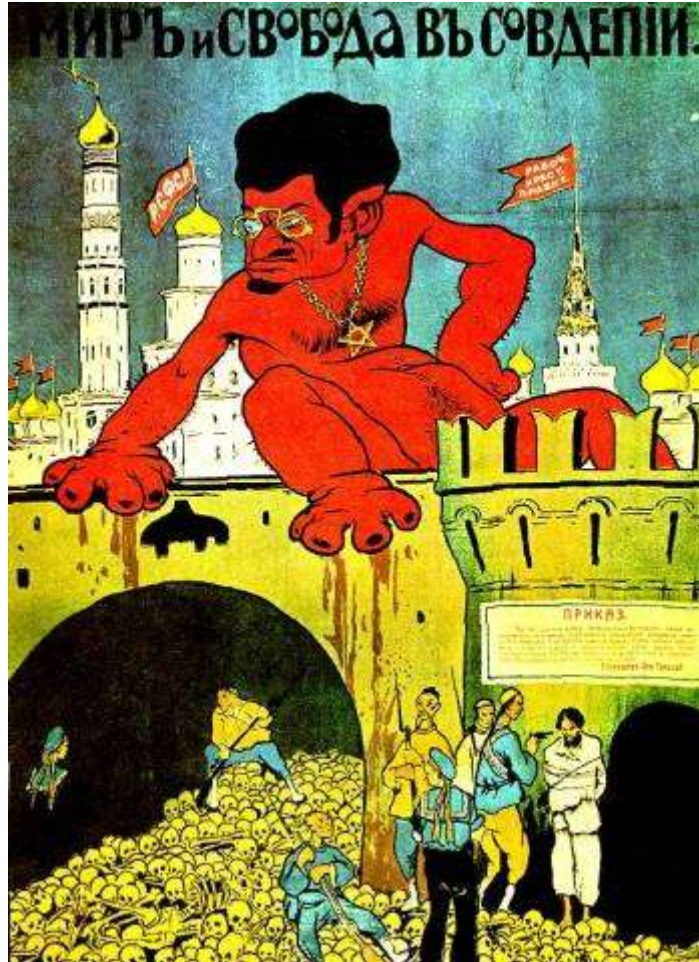

Alex Grant

De värsta lögnerna om den ryska revolutionen

Ur *Revolution* 23/11 2017

Ingen annan händelse i mänsklighetens historia har varit föremål för fler förvrängningar, påhitt, förfalskningar och rena lögnen än den ryska revolutionen. Alex Grant från den Internationella Marxistiska Tendensens kanadensiska sektion slår hål på de tio vanligaste fördomarna om den ryska revolutionen.

De som sett hur den brittiska pressen har behandlat Jeremy Corbyn har fått en känsla för hur etablissemangets hat ser ut. Hugo Chávez och den venezuelanska revolutionen har behandlats på ett liknande sätt för inte så länge sedan. Men ingenting kan få blodet att koka i ådrorna på den härskande klassen som den bolsjevikiska revolutionen 1917, för det är den enda gång som slavarna fullständigt lyckades störta den gamla ordningen och inleda byggandet av ett nytt samhälle utan de tidigare härskarna.

Anledningen till detta hat mot bolsjevikerna är lätt att förstå. Denna händelse visar, mer än någon annan, att det finns ett annat sätt att organisera samhället. Att arbetare och ungdomar, fattiga och förtryckta, inte måste underkasta sig ”männen i kostym” som drar nytta av deras lidande. Oräkneliga timmar och många miljarder dollar, pund och euro pumpas ut för att övertyga folk om att ingenting gott kom ur den ryska revolutionen och att det inte finns någonting att lära sig för dagens kamp. En hel armé av så kallade ”experter” har mobiliserats

för denna speciella uppgift, för att upprätthålla den rådande ordningen. Under hundraårsjubileumet av 1917, när världen befinner sig i en liknande situation som då, när detta förtal återigen nya höjder.

Det har skett enorma mängder falska anklagelser mot revolutionen ända sedan sovjetarbetarna tog makten. Trotskij beskrev hur ”förtal vällde fram som Niagarafallen”. Den västerländska pressen fylldes med berättelser om mord och förödelse från dag ett. Till exempel påstods det att Petrograds bolsjeviker hade ”en elektriskt styrd giljotin som högg av fem hundra huvuden i timmen”, och att alla sovjetiska kvinnor över 18 år var tvungna att registrera sig hos ”Institutet för fri kärlek” där bildade borgerliga kvinnor skulle delas ut till och roteras mellan olika proletära män (Rapporterat i *The Bolshevik Revolution* av Philip S. Foner). Andra grymheter beskrevs också, såsom att rika kvinnor tvingades städa och att affärsmän blev tvungna att sälja tidningar vid gathörn för att kunna överleva!

Lenin sa ofta att ”en däre kan ställa tio gånger fler frågor än tio vise män kan besvara”¹. Man kan inte besvara alla lögnen om revolutionen i en enda artikel, men vi hjälps av ett fenomen som Trotskij beskrev i *Ryska revolutionens historia*, där han förklarade varför allt politiskt förtal i huvudsak är ”torftigt och monotont”. I detta avseende kan vi identifiera de tio mest torftiga lögnerna om den bolsjevikiska revolutionen för att bevärma läsaren med den sanning som kan skära igenom förvrängningarna och illviljan. Att rensa ut hundra år av lögnen är en föga avundsvärd men nödvändig uppgift, och förhoppningsvis kommer läsaren att finna detta användbart.

1) Lenin var en tysk agent!

Detta är den första och äldsta lögnen mot bolsjevikerna. Detta var den lögn som huvudsakligen fördes fram under *julidagarnas* reaktion då bolsjevikerna olagligförklarades, Lenin tvingades gå under jorden och Trotskij fängslades. Vågen av reaktion som släpptes loss av denna lögn ledde till att bolsjevikernas tryckpressar förstördes och att till och med vissa tidningsförsäljare och aktivister på gräsrotsnivå blev misshandlade och mördade. Men efter att de blivit lurade i några veckor, såg de ryska arbetarna och bönderna igenom förfalskningen och började vända sig emot dem som spred denna lögn som en ursäkt för att fortsätta det blodiga kriget och de rikas och godsägarnas styre. Bolsjevikernas stöd ökade successivt från mitten av augusti och framåt.

Men det faktum att det ryska folket såg igenom denna lögn för hundra år sedan har inte inneburit att den slutat upprepas och återvinnas ända fram till idag. Den 19 juni 2017, nästan på dagen hundra år sedan denna lögn först uppdiktades, publicerade *New York Times* [en artikel](#) där de upprepade den ord för ord. Vi bör berömma *New York Times* för deras miljötank, eftersom de uppenbarligen är väldigt engagerade i återvinning!

Lögnen låter ungefär så här: Efter februarirevolutionen reste Lenin till Ryssland via Tyskland i ett ”förseglat tåg”. På vägen blev han sponsrad ekonomiskt av kaisern och arbetade aktivt för att sabotera de allierades krigsföring på tyskarnas order. Men vad är sanningen?

Ja, det är sant att Lenin var tvungen att resa via Tyskland till Finland för att nå det revolutionära Ryssland. Lenin var väl medveten om den politiska risken han tog genom att resa genom Tyskland och det var därför han insisterade att tåget skulle vara ”förseglat”, så att ingen skulle gå på eller av under resan. Men vad hade han för alternativ? De allierade – den franska och brittiska imperialismen – vägrade ge honom en säker passage över sitt ockuperade territorium. När Trotskij försökte nå Ryssland från New York via oceanfartyg arresterades han av brittiska agenter, fängslades en månad i Halifax och blev frigiven först efter massprotester. Vi kan med

¹ I [Brev till kamrater](#) (oktober 1917) – Red

säkerhet säga att imperialisterna hade varit mycket glada att se Lenin fortsatt isolerad i Schweiz, men det var egentligen inte ens ett alternativ.

Dessa förtalare ”glömmer” också att Martov och många andra mensjeviker, men även andra i exil, också tvingades ta den tyska vägen tillbaka till Ryssland. Men ingen av dem anklagas för att vara tyska agenter, eftersom det inte är politiskt användbart.

Vad hände då med det tyska guld Lenin skulle ha mottagit från kaisern? Hittills har ingen, trots att de har sökt i alla skrymslen och vrån, kunnat hitta något spår av dess existens och alla anklagelserna har blivit vederlagda. Om *Pravda* fick utländsk sponsring kunde man i alla fall aldrig anat det. Den var mindre och distribuerades i mycket färre antal vid skyttegravarna än liberalernas och reformisternas tidningar (som verkligen var uppbackade av de rika).

New York Times rapporterar att ryska arbetare betalades tio rubel för att hålla upp ett bolsjevikiskt plakat. Men 1921 rapporterade kadeternas ledare Miljukov att de betalades femton rubel. *New York Times* har sparat in fem rubel! Och ändå har man aldrig lyckats hitta bevis för dessa olagliga betalningar som kunde få ut miljoner på gatorna för att möta polisens och kosackernas gevär och piskor. Ingen har kunnat spåra det distributionsnät som transporterade pengarna till alla delar av tsarens imperium där man valde bolsjevikernas representanter.

Påståendet om utländsk finansiering har förekommit i varje massrörelse sedan tidernas begynnelse. Sådana ”fake news” rapporterades det till och med om under protesterna mot Donald Trumps installation som president, där det påstods att folk hade fått 3500 dollar var från en fond upprättad av den judiska liberala miljardären George Soros. Trump tweetade själv om ”professionella demonstranter”. Denna berättelse påminner om Wagners opera *Das Rheingold* som handlar om magiskt guld som gör ägaren allsmäktig. Den avsatta härskar-klassen kan inte förstå varför massan skulle vända sig mot dem och ser i stället till sagor om rikedomar från andra världar. Verkligheten är mycket tråkigare – Lenin och bolsjevikerna föreslog idéer som befolkningen stödde. Detta var källan till deras ”magiska” krafter.

Naturligtvis hade de tyska imperialisterna sina egna anledningar till att låta ett tåg fullt av radikaler och ”pacifister” resa genom deras territorium. De hoppades att dissidenterna skulle skapa oro och försvaga den ryska krigsinsatsen, men de trodde inte ens i sina vildaste drömmar att bolsjevikerna skulle komma till makten. Denna gång slog den tyska generalstabens chansning fel, som händelserna visat.

På natten den 29 oktober 1918 skedde ett myteri i den tyska flottan. Inspirerade av den ryska revolutionen hade arbetarråden gripit makten i de flesta kuststäderna redan den 7 november. Kaiser Wilhelm II tvingades avgå den 9 november. Den 11 november besegrade de tyska arbetarna, ledda av sina ryska bröder och systrar, den tyska imperialismen och fick ett slut på första världskriget genom revolutionära medel. Inte bara det att Lenin inte var en tysk agent – han var till och med orsaken till kaiserns fall.

Tvärtom var det den ryska provisoriska regeringen och generalstaben som var de riktiga tyska agenterna. Till och med tsaren och tsarinnan planerade en separat fred med Tyskland innan februarirevolutionen. I augusti tilläts tyskarna ta Riga av de ryska generalerna, för att de skulle få en ursäkt för Kornilovs kupp och för att lära Rigasovjeten en läxa genom preussiska bajonetter. På samma sätt planerade Kerenskij, när makten var på väg att glida honom ur händerna, att flytta Petrogradgarnisonen till fronten, och överge huvudstaden för att låta tyskarna massakrera de revolutionära arbetarna. Detta var den handling som slutligen övertygade soldatmassorna om att den provisoriska regeringen inte var värd deras stöd. Petrogradgarnisonen lydde inte den kriminella ordern om att överge Petrograd och svor istället trohet till sovjeterna.

Här kan vi se att klass i slutändan alltid är viktigare än nation för den härskande klassen. Den ryska härskarklassen gav hellre bort sin huvudstad till en utländsk makt än att låta den falla i de ryska arbetarnas händer. Lenin ansåg också att klass var viktigare än nation. Men i stället för kapitalisternas, bankirernas, jordägarnas och generalernas enhet, uppmanade han till alla arbetares revolutionära kamp mot "sin egen" härskande klass. Det var Lenins ståndpunkt som omkullkastade både de tyska och ryska militaristerna och fick ett slut på det blodiga imperialistiska kriget.

2) Oktoberrevolutionen var en våldsamt kupp

Det finns en myt om att det var en fredlig revolution som skedde i februari, när tsaren Nikolaj II avsattes och en liberal demokrati upprättades. Tyvärr organiserade de onda galningarna Lenin och Trotskij en våldsamt och olaglig statskupp för att störta demokratin och etablera en totalitär diktatur. Allt detta är en fullständig förfälskning.

För det första brukar liberala historiker ta sig väldigt stora friheter i sin användning av termen "fredlig". Alla förutom de mest rabiata högerhistorikerna erkänner att det fanns mycket fel med tsarregimen.

Det var en autokratisk ärftlig monarki utan demokratiska val, ingen rätt till yttrande-, mötes- eller föreningsfrihet, där politiska dissidenter skickades till Sibirien och judar och förtryckta nationaliteter regelbundet fick utstå mordiska pogromer med regimen stöd. Det är därför svårt för en liberal historiker att argumentera mot februarirevolutionen, oavsett hur mycket han eller hon ogillar begreppet revolution i allmänhet.

Eftersom de tvingas godkänna störtandet av tsaren i februari, förklaras denna revolution "fredlig" av liberalerna. Verkligheten är att cirka 1500 personer dog i februari 1917. De flesta av dessa var obehäpnade arbetare som sköts ner av regimen gendarmeri, men när generalstrejkerna och upproret fortskred råder det inget tvivel om att dessa arbetare behäpnade sig och tillsammans med de soldater som gjort myteri dödade personer på andra sidan också. Under regimen sista dagar blev några av regimen värsta torterare hängda. Våra kära liberala historiker försäkrar oss om att allt detta gjordes fredligt.

Om 1500 dog i den "fredliga" februarirevolutionen så måste väl många fler dött i den "våldsamma" oktoberrevolutionen, eller hur? Faktum är att nästan ingen dog när man tog över vinterpalatset och svepte bort den provisoriska regeringen.

Många har kanske sett Sergej Eisensteins klassiska film *Oktober*, som handlar om den ryska revolutionen. Scenen i filmen som visar hur man tog Vinterpalatset är väldigt spännande med människor som springer runt och skjuter, kastar bomber, ramlar från stegar och så vidare. Denna scen har dock inget att göra med den verkliga händelsen, som var mer av en polisoperation. Tyvärr skedde några olyckor med ljussättningen när man spelade in filmen och några dog på inspelningsplatsen. *Fler människor dog under inspelningen av filmen som skildrade den ryska revolutionen, än under själva maktövertagandet!*

Denna händelse förde Ryssland ut ur kriget och påskyndade första världskriget slut. Den räddade därmed tusentals, om inte miljontals människoliv. Ironin är att de som avskyr revolutionens "våld" ofta är de som anser krigets våld vara rättfärdigt och nödvändigt. De ryska arbetarna var trötta på dessa människors hyckleri, som bara stöder krig för sina egna krigsvinster, och de ryska arbetarna var villiga att göra stora uppoffringar för att uppnå en rättvis fred utan annekteringar. Detta rättfärdigar oktoberrevolutionen, februarirevolutionen och revolution i allmänhet. När majoriteten har bestämt sig för att göra en förändring och minoriteten ställer sig emot detta med våldsamma medel har majoriteten all rätt att försvara sig.

För det andra. Samtidigt som februari stämplas som en storslagen revolution med majoritetsstöd, stämplas oktober som en olaglig statskupp genomförd av en liten minoritet. Låt oss undersöka denna invändning. Det finns två definitioner av en ”kupp” i den politiska ordboken. En beskriver en kupp som minoritetens, vanligtvis militärens, maktövertagande och konsolidering av en regim utan samtycke från befolkningens massa. Den andra definitionen är en ”olaglig” överföring av makt som bryter mot en viss stats konstitution.

Var bolsjevikerna i minoritet? Detta påstås inte på allvar i en enda förstahandskälla efter september 1917. Det är helt och hållet erkänt att den överväldigande majoriteten av stadsbefolkningen stödde bolsjevikerna i oktober. På landsbygden stödde de som inte stödde bolsjevikerna i regel vänstersocialistrevolutionärerna som var för kravet på all makt åt sovjeterna. På den allryska sovjetkongressen, det enda genuint demokratiskt valda organet i landet, var en avgörande majoritet för sovjetmakten och en koalition av bolsjevik och vänstersocialistrevolutionärer, i en regering som skulle ge jord till bönderna, avsluta kriget och ge självbestämmande till de förtryckta nationaliteterna.

Det slutliga beviset på sovjeternas majoritetsstöd var segern i inbördeskriget. Tsarens armé var krossad och den unga arbetarstaten var tvungna att bygga en armé från ingenting. De vita stöttades av de flesta gamla generalerna och 21 utländska arméer. Trotskij tog på sig den nästan omöjliga uppgiften att bygga den röda armén. Han var förmodligen en av de mest övertygande människor som någonsin levtt, men inte ens han skulle ha kunnat få människor att vilja strida, leverera material och föda en armé om det var politiskt impopulärt. Bönderna var villiga att donera spannmål för att kunna föda soldaterna i röda armén eftersom det var armén som stoppade jordägarna från att återvända och ta tillbaka sitt land. Arbetarna anmälde sig frivilligt för att kämpa, dö och tillverka ammunition till röda armén för att stoppa kapitalisternas och imperialisternas återkomst. Krig är politikens fortsättning med andra medel, och på detta sätt kunde sovjeterna mobilisera majoriteten för en avgörande seger.

Kanske hade bolsjevikerna majoritetsstöd, men det spelar väl ingen roll när de ändå agerade olagligt och emot konstitutionen? Även med dessa snäva juridiska kriterier faller argumentet. Som förklarats ovan fanns det inget ”konstitutionellt” sätt att avskaffa monarkin och upprätta ett demokratiskt system. Det enda alternativet var revolution. Men vad var det för typ av regim som uppstod i februari? De människor som stred och dog för att störta Romanov-familjen var övervägande arbetare i storstäderna som övertygade soldaterna om att förena sig med dem eller förbli neutrala. Dessa arbetare och soldater organiserade sig i sovjeterna. ”Sovjet” är bara det ryska ordet för råd, och varje arbetsplats valde representanter där man hade 1 delegat per 1000 arbetare. Militära enheter, som till största delen bestod av bönder i uniform, valde också delegater. Delegaterna kunde återkallas omedelbart och fick inte högre löner än en yrkesskicklig arbetare. Sovjeterna var demokratiskt valda organ som hade förtroendet bland de arbetar- och bondemassor som faktiskt hade kämpat för att avsätta den gamla regimen i februari.

Skräckslagna såg den tsaristiska dumans liberaler och konservativa på rörelsen under dem. Duman var otroligt odemokratiskt utformad och hade under tsaren endast rådgivande befogenheter. Väljarna valde till olika ”kuria” för olika sociala kaster, så att det skulle finnas en inbyggd majoritet för jordägare, kapitalister och adelsmän. En jordägars röst skulle vara lika mycket värd som tio- eller hundratusentals arbetares och bönders röst i ett land på 160 miljoner människor. Dumans ledare gjorde allt i sin makt för att rädda tsaren från massupproret från de människor som sökte sig till sovjeterna.

Under monarkins döende dagar förklarade dessa icke-representativa individer, som huvudsakligen var rika aristokrater, affärsmän och professorer, sig själva som ”den provisoriska regeringen”, trots att de inte hade något demokratiskt mandat alls. De massor som faktiskt

deltog i revolutionen var skeptiska, men tyvärr hade sovjeterna valt reformistiska ledare som gav sitt stöd till de borgerliga liberalerna. Den provisoriska regeringens enda demokratiska mandat fick de låna från sovjeternas reformistiska ledare, som kom från mensjevikerna och socialistrevolutionärerna. Massorna stödde inte den provisoriska regeringen men i början av 1917 litade de på sovjetledarna. Således började en period med ”dubbelmakt” där den provisoriska regeringen delade makten med sovjeterna. Detta var den ”lagliga” struktur som februarirevolutionen upprättade.

Mellan den 7 och 11 november 1917 sammanträdde den allryska sovjetkongressen i Sankt Petersburg. 649 delegater, som representerade 318 lokala sovjeter från alla delar av Ryssland, valdes till kongressen. Bolsjevikerna fick 390 delegater och vänstersocialistrevolutionärerna 100, vilket innebar en avgörande majoritet för att dra tillbaka mandatet till den provisoriska regeringen och utropa all makt åt sovjeterna, de enda demokratiskt representativa organen i hela Ryssland. Därför klarar oktoberrevolutionen även den snäva laglighetens och konstitutionsenlighetens prov. Hur man än vrider och vänder på det, var oktoberrevolutionen ingen kupp.

3) Utan Lenin skulle Ryssland ha blivit en liberal demokrati

Om det bara inte hade varit för Lenin skulle Ryssland, efter februari, ha utvecklats till en fin och fredlig liberal demokrati av fransk eller brittisk modell. Här har vi en annan egennyttig felaktig myt som inte har något att göra med verkligheten.

Genom den första provisoriska regeringen fick de liberala kadetterna makten. Om folk hade velat ha liberalism skulle denna regering ha varit stabil. Men ”liberalerna” kunde inte ge folket vad de ville ha, nämligen ett slut på kriget, jord till bönderna, frihet till de förtryckta nationaliteterna och mat till städerna. Allt detta sammanfattades i den bolsjevikiska parollen ”fred, bröd och jord”.

På grund av sin oförmåga att lösa samhällets kris föll denna regering och ersattes av en koalitionsregering mellan reformistiska socialister och liberaler. De borgerliga liberalerna tappade i sin tur all trovärdighet och ersattes med en regering som nästan helt bestod av reformistiska socialister från sovjeterna, med Kerenskij som ledare. Reformisterna gjorde allt i sin makt för att inte bryta med den kapitalistiska ordningen, men följaktligen kunde de då inte heller erbjuda fred, bröd eller jord till folket. Trots att Kerenskij var medlem i socialistrevolutionärerna, som traditionellt var baserade på bönderna, genomfördes absolut ingenting av socialistrevolutionärernas politik för jordreform. De kunde inte ens sammankalla en konstituerande församling för att skriva en demokratisk konstitution, på grund av rädslan för att denna församling skulle ge alltför mycket stöd till bolsjevikerna. Steg för steg flyttades massornas förtroende till bolsjevikerna som krävde att man bröt med kapitalismen och gav all makt åt sovjeterna.

Den härskande klassen, jordägarna och kapitalisterna, kunde inte längre förlita sig på parlamentariska manövrer för att behålla sin makt. Alla deras partier hade blivit avvisade av folket. De tog i stället till andra metoder, i form av en fascistisk kupp ledd av general Kornilov i augusti 1917. Kornilov skulle inte bara massakrera sovjetarbetarna – han skulle också ha gjort sig av med den provisoriska regeringen. Kerenskij, som med rätta fruktade för sitt eget liv, frisläppte då bolsjevikiska fångar, som i sin tur besegrade Kornilovs kupp genom att agitera bland trupperna. Från och med den tidpunkten upplöstes den ”liberal-reformistiska” provisoriska regeringen till intet. Massan av arbetare och bönder vände sig till sovjeterna för att lösa sina problem. Kapitalisterna, jordägarna och monarkisterna vände sig till reaktionären Kornilov för att lära folket en blodig läxa för deras oförsämndhet. ”Mittenvägen” hade provats och avvisats av alla sidor. De enda alternativen var socialism eller fascism.

Men förlorade inte bolsjevikerna omröstningen till den konstituerande församlingen? Det är sant att efter att liberalerna och reformisterna under nästan ett års tid vägrat att kalla till den konstituerande församlingen, var det de bolsjevikiskt ledda sovjeterna som organiserade detta val. Resultaten var 41 procent för socialistrevolutionärerna, 24 procent för bolsjevikerna, under 5 procent för kadeterna och 3 procent för mensjevikerna. Det är värt att jämföra bolsjevikernas stöd med kadeternas, partiet som tog Kornilovs generalers och den vita reaktionens sida. Bolsjevikerna fick också avgörande majoriteter i städerna och två tredjedelar av soldaterna på västfrontens röster.

Tyvärr var splittringen mellan de vänstersocialistrevolutionärerna, som stödde sovjetmakten, och högersocialistrevolutionärerna inte formaliserad när socialistrevolutionärernas representanter valdes. Därför var högersocialistrevolutionärerna betydligt överrepresenterade i partilistorna och bönderna fick inte göra ett verkligt val. Landsbygden röstade på socialistrevolutionärerna samtidigt som alla aktiva delar i samhället hade rört sig långt bortom den passiva parlamentarism som fanns i de imperialistiska länderna. Sovjetsystemet, där val är direkta, där man kan återkalla delegater, och där det inte finns någon uppdelning mellan lagstiftande och verkställande (det vill säga varje delegat har ett jobb att göra), är långt mer demokratiskt än det parlamentariska system där parlamentsledamöter utan ansvar överger sina väljare i årtal medan de håvar in stora löner.

När den konstituerande församlingen sammanträdde den 18 januari 1918 var det en sjuklig hybrid som träffades. Reformisterna försökte organisera en demonstration till dess stöd, men få deltog. Delegater tog med ljus och smörgåsar utifall strömmen skulle brytas. Klockan fyra på morgonen sa vaktchefen, en anarkist: ”Vakten är trött. Jag föreslår att ni avslutar mötet och låter alla gå hem.” Och det var slutet för en församling som ingen var villig att kämpa för. Den var inte tillräckligt demokratisk för arbetarna som i stället vände sig till sovjetdemokratien, och den var för demokratisk för de kapitalistiska generalerna som förberedde sig för att inleda inbördeskriget för att återinstallera någon form av autokrati.

4) Bolsjevikerna stod för grymheter under inbördeskriget

Krig är ett helvete. Två sidor försöker besegra varandra med våldsamma medel. Inbördeskrig är ännu värre. Den segrande sidan vinner allt, och den förlorande sidan förlorar allt. Om en sida har monopol på våld kan den terrorisera majoriteten till underkastelse, även om den bara har stöd av en minoritet av befolkningen. Minoritetens våld måste mötas med majoritetens defensiva våld om despotismen ska besegras.

Faktum är att den som utför en samvetsgrann studie av det ryska inbördeskriget kommer att se att den överväldigande majoriteten av grymheterna återfinns på de vitas och de 21 utländska arméernas sida.

Under sina första dagar var revolutionen i själva verket för snäll och naiv. Upprepade gånger visade man generositet och lät välkända aktiva kontrarevolutionärer gå fria. Detta är förståeligt. Den segrande revolutionen sökte enighet och ville gå vidare med att förändra samhället fredligt. Både Lenin och Trotskij menade att många liv kunde ha räddats om revolutionen hade agerat hårdare och mer beslutsamt från första stund, och detta är utan tvekan sant.

Revolutionen började först anta hårdare åtgärder efter att de kontrarevolutionära vita begått fler grymheter. Klasskampen hade brutit mot demokratins formella gränser. De vita hade sedan länge gett upp hoppet om en demokratisk eller fredlig lösning. De använde de metoder de kunde – misshandel, terror, massakrer, pogromer, en orgie av våld – för att besegra de röda.

Om de verkligen ville försvara sig var de röda tvungna att släppa sina utopiska idéer om fred och använda liknande metoder. Trotskij förklarade att:

Det skulle inte vara svårt att med ledning av inbördeskrigets historia dag för dag påvisa, att sovjetmaktens hårdhet varit oundviklig för det revolutionära självförsvarets skull. Vi skall här ej gå in på enskildheter. Men för att åtminstone delvis känneteckna stridsförhållandenas natur erinrar vi om att vitgardisterna och deras engelsk-franska allierade utan undantag skjuter varje kommunist, som faller i deras händer, men att den röda armén skonar alla fångar utan undantag, även högre officerare.²

Trotskij skulle senare gå vidare och förklara:

Frågan om repressaliernas form eller gradering är naturligtvis ingen 'principiell' fråga. Det är en ändamålenlighetsfråga. Under en revolution kan det makten berövade parti, som icke försonat sig med det härskande partiets vunna jämvikt och ådagalägger detta genom en rasande kamp, icke avskräckas av hotelse med fängelsestraff, eftersom ingen tror på straffens långvarighet. Genom detta enkla men avgörande faktum kan det vidsträckta tillgripandet av arkebuseringar under inbördeskriget förklaras.

En av kontrarevolutionens tidiga grymheter var att fylla tre vita fraktbilar med rödgardisters frusna lik "placerade i obscena ställningar" och skicka dem till sina svältande fiender märkta "färskt kött, destination Petrograd".

De vita var kända för sin misshandel av fångar från bolsjevikerna, röda armén eller vem som helst som misstänktes sympatisera med kommunisterna eller sovjeterna. Ett favoritstraff de hade för fångade revolutionärer var att stympa dem, gräva ut deras ögon och skära ut deras tungor innan de begravde dem levande.

Denikins arméer var kända för sina pogromer, plundring och våldtäkter i de områden de ockuperade. Det uppskattas att hundratusentals människor dödades på detta sätt.

Läsaren måste inte ta oss på ordet. Den amerikanska ambassadören vid denna tidpunkt, som knappast sympatiserade med sovjeterna, uppgav att:

Överallt (där de vita har makten) i Sibirien ... sker det en orgie av gripanden utan anklagelser, avrättningar utan rättegångar och konfiskeranden utan auktoritet. Alla är rädda och har panik. Folk misstänker varandra och lever i konstant terror över att någon spion eller fiende kommer att ropa 'bolsjevik' och döma dem till omedelbar död.

En av de atamaner som var allierad med Koltjak och stödd av japanska trupper beskrevs av en personalläkare som en man med en "sjuk hjärna tillhörande en pervers man med storhetsvansinne som drabbats av en törst efter mänskligt blod".

Den amerikanska generalen Graves beskrev de vita truppernas beteende på följande vis:

Semjonov och Kalmykovs soldater, med skydd av japanska trupper, reste runt landsbygden som vilda djur, dödade och rånade folket, och dessa mord kunde ha blivit stoppade vilken dag som helst om Japan så önskade. Om frågor ställdes om dessa brutala mord var svaret att de människor som mördats var bolsjevikerna och denna förklaring räckte tydligen för världen. Villkoren målades upp som hemska i östra Sibirien, och det sades att livet var det billigaste man kunde hitta där.

Det sägs att Kalmykovs skräckvälde gjorde att många moderata valde att stödja bolsjevikerna.

Semjonov byggde till och med primitiva dödsläger. Den 19 augusti 1919 slaktade överste Stefanov 52 lastvagnar med fångar och följande dag rapporterade han att han hade dödat 1600 personer. Dessa mänskliga slakterier fortsatte att vara aktiva under stora delar av inbördeskriget. Graves skrev:

Jag tvivlar på om historien kommer att visa något land i världen under de senaste 40 åren där mord kunde begås så säkert och med mindre fara för straff än i Sibirien under amiral Koltjaks regim.

² Trotskij [Kommunismen och terrorn](#) – Red

Koltjaks huvudstad hade dussintals och åter dussintals kroppar hängandes döda från telegrafstolpar och fraktbilar fulla av offer som slaktades på avrättningsfält längs järnvägen.

Slutligen skrev general Graves detta i sina texter om den vita terrorismen:

Det begicks hemska mord, men de begicks inte av bolsjevikerna som världen tror. Jag kan lugnt säga att jag är på den säkra sidan när jag säger att anti-bolsjevikerna i östra Sibirien dödade hundra personer för varje person som dödades av bolsjevikerna.

Sovjeterna var tvungna att försvara sig mot dessa grymheter. Under pågående inbördeskrig skulle ingen regering tillåta väpnade motståndare friheten att organisera, agitera och publicera tidningar i sina egna arméers led.

Ingen härskande klass i historien har någonsin gett upp sin makt och ställning i samhället utan kamp. Ställda inför våldsamt motstånd och kontrarevolution har revolutioner genom åren varit tvungna att anta stränga och repressiva åtgärder som ett medel för självförsvar. Detta hände i den engelska revolutionen, amerikanska revolutionen, franska revolutionen, amerikanska inbördeskriget, ryska inbördeskriget och på otaliga andra platser och tider i historien.

I sin *En yankee vid kung Arthurs hov* gav Mark Twain ett utmärkt historiskt försvar för revolutionär terror. Även om han refererar till terrorväldet under den franska revolutionen, passar det perfekt in på den ryska revolutionen och i själva verket som ett försvar för alla revolutioner.

Det fanns två 'terrorvälden', om vi bara kunde hålla det i minnet och ta det i beaktande. Det ena frambringade mord i het passion, det andra i hjärtlöst kallt blod; det ena varade bara två månader, det andra hade varat i tusen år; det ena orsakade tiotusentals människors död, det andra hundra miljoner människors; men vi ryser bara för den mindre terrorns 'fasor', den ögonblickliga terrorn, så att säga; men vad är väl fasan i den snabba döden under yxan jämfört med den livslånga döden av hunger, kyla, kränkningar, grymhet och hjärtesorg? Vad är väl en snabb död av ett blixtnedslag jämfört med att långsamt stekas på bål? En enda stadskyrkogård skulle rymma de kistor som fylldes av den korta terrorn, som vi alla så ihärdigt har fått lära oss att darra för och sörja; men hela Frankrike skulle knappt rymma de kistor som fylldes av den äldre och verkliga terrorn, den utesägligt bittra och fruktansvärda terror som ingen av oss fått lära sig att se i dess fulla vidd och beklaga den som den förtjänar.

5) Romanovfamiljen dödades kallblodigt

Har du någonsin undrat över varför du känner till "mordet" på Romanovfamiljen men förmodligen aldrig hört talats om den brittiska summariska avrättningen av tjugosex sovjetiska kommissarier i Baku vid ungefär samma tidpunkt? Kände du till de över 4600 fredliga demonstranter som sköts ned i januari 1905 när de överlämnade en namninsamling till "lillefar" Nikolaj II? Visste du att han var en medlem av den antisemitiska *Ryska folkets union*, finansierade den, beskyddade den, och bar dess emblem stolt?

Organisationen var ansvarig för att organisera mordiska pogromer mot den judiska befolkningen med hjälp av tsarens hemliga polis och officerare. Här våldtogs, torterades, brändes och lemlästades män, kvinnor och barn, även spädbarn. Under en händelse i Odessa mördades 800 judar, 5000 sårades och 100 000 gjordes hemlösa. Tsaren var inte ovetandes om dessa grymheter, i själva verket skrev han om dem till sin moder som handlingar som begåtts av "lojala människor"! I ett annat brev där han beskriver den brutala repressionen mot baltiska bönder sade han att "terror måste mötas med terror". Tusentals och åter tusentals revolutionärer avrättades under hans regim, dog i smutsiga fångelser eller under exil i Sibirien. Hans sista brott var att beordra sina trupper att skjuta rakt in i massan av demonstranter under februarirevolutionen. Så ja, "Nikolaj den blodige" förtjänade sitt öknamn.

Etablissemangets försök att få Nikolaj att framstå som en tyst och ödmjuk man är hyckleriets mest extrema variant. Gråter de över Karl I av England eller Ludvig XVI av Frankrike som förde borgarklassen till makten? Har dessa människor gråtit över avrättningen av Saddam Hussein, Bin Laden, Ceausescu eller andra personer som inte varit vänliga mot västmakterna? Det finns till och med en inspelning med Hillary Clinton där hon skrattar åt Gaddafis död. Vi gråter inte över dessa individer heller – men Nikolaj var inte bättre än någon av dem. Men gråter de över de tusentals barn som dödats av Bushs och Blairs bomber i Irak och Afghanistan, eller Obamas drönare i Pakistan? Nej, dessa offer är namnlösa och glöms bort av de rika och mäktiga.

Några erkänner att Nikolaj var en tyrann, men motsätter sig avrättningen av hans familj. Naturligtvis var det beklagligt, men Nikolaj hade ingenting emot att göra samma sak mot otaliga judiska familjer under sitt eget styre. Eller för att ge ett modernt exempel, hur skiljer sig detta från en riktad missilattack som dödar två upprorsmän och trettio familjemedlemmar? Trotskij föredrog en offentlig rättegång som i detalj skulle redogöra för de brott som Romanovdynastin begått. Men inbördeskrigets villkor innebar att detta inte var möjligt. År 1918 närmade sig de vita det relativt bekväma hus tsarfamiljen hölls fångna i Jekaterinburg. Om de vita arméerna skulle fått tag i någon från den kungliga familjen skulle det blivit en samlingspunkt för de kontrarevolutionära krafter som inte tvekat att mörda fångade revolutionärers familjer.

Detta annars militärt oväsentliga område blev plötsligen föremål för en vit offensiv som hotade tusentals undermåligt försvarade människors liv. Den röda armén hade inga resurser för att förstärka området. Öga mot öga med den vita arméns frammarsch såg Jekaterinburgs bolsjeviker tsarfamiljens avrättning som den enda vägen ut från ett blodbad. Därmed uttrade de också det som kunde ha blivit en mäktig symbol för reaktionen att mobilisera sig kring.

De försöker få oss att tro att dödandet av cirka 200 000 män, kvinnor och barn i bombningen av Hiroshima och Nagasaki var nödvändigt eftersom det ”räddade liv och förkortade kriget”. Verkligheten är att slutet för Romanovdynastin demoraliserade de vita och räddade liv genom att förkorta inbördeskriget.

Vad kapitalisterna har invändningar emot är att vi i stället för de rikas våld mot de fattiga, förtryckarnas mot de förtryckta, här har ett exempel där slavarna slog tillbaka och vann. När romarna besegrade Spartacus revolt fyllde de Via Appia med tusentals korsfästa slavar som en varning till andra. Kapitalismens offer är namnlösa och räknas i miljoner. För att citera Nikolaj så måste ibland ”terror mötas med terror”. De bolsjevikiska arbetarna vände inte andra kinden till eftersom de visste att det aldrig funnits ett tillfälle då de mjuka ärvt jorden. Den fattiga majoritetens våld för att skapa en ny värld är i huvudsak defensiv och mycket kortare i tid än våldet från den rika minoriteten för att ständigt förbli på sina troner. Vi önskar inte våld, men vi vidhåller majoritetens rätt att försvara sig mot minoritetens våld med proportionella medel.

6) Trotskij mördade Kronstadts sjömän

Kronstadtopproret i mars 1921 ligger till grund för den kanske vanligaste anarkistiska kritiken mot bolsjevikrevolutionen. Men tyvärr har de som upprört ropar ”KRONSTADT” sällan bemödat sig om att studera de faktiska händelserna kring revolten. I verkligheten var Kronstadt en olycklig tragedi, och inte ett exempel på de antidemokratiska bolsjevikernas diktatoriska åtgärder.

Namnet Kronstadt har förtjänat sin plats i historien om oktoberrevolutionen. Sjömännen från fästningen som bevakade Petrograds hamn var några av de mest radikala och självuppo-

rande kämparna under 1917. Men de som befann sig i Kronstadt 1921 var inte samma personer som 1917. Sjömännen från 1917 var de första som gav sig ut för att bekämpa de vita arméerna i inbördeskriget och många av dem dog eller hamnade på andra uppdrag. De som befann sig i Kronstadt 1921 hade till största delen bakgrund som bönder.

För att vinna inbördeskriget hade sovjeterna infört den politik som kallades ”krigskommunism”. I huvudsak innebar detta att man rekvirerade spannmål från bönderna för att kunna föda trupperna vid fronten eller arbetarna som tillverkade ammunition i städerna. Under den första perioden var bönderna beredda att göra denna uppoffring eftersom sovjetregeringen förhindrade att jordägarna skulle komma tillbaka. Men allteftersom inbördeskriget fortsatte, började de politiska sympatierna ge vika för den ekonomiska dynamiken. Bönderna började ställa krav om att kunna sälja spannmål på den fria marknaden, och detta var det huvudsakliga kravet från de bondsöner som befann sig i Kronstadt. Ett litet antal anarkister var närvarande och det antogs anarkistiskt inspirerade uttalanden, men frihandel förblev den centrala frågan.

Arbetsstaten började förhandla med rebellerna mot slutet av vintern. Tyvärr började det bli knappt om tid och det fanns en risk för att öns gångbro av is skulle smälta. Om detta hade inträffat skulle resultatet bli att man gav upp kontrollen av all sjöfart in och ut ur Petrograd. Kronstadt kunde bokstavligen svälta den proletära huvudstaden mitt under pågående inbördeskrig. Det skulle ha varit en brottslig försummelse att låta detta ske, och den sovjetiska regeringen hade inget annat val än att organisera ett väpnat angrepp för att ta över ön.

Den bistra sanningen är att Kronstadtopproret och dess undertryckande var en olycklig tragedi som inbördeskriget orsakade. Med ytterligare förhandlingar hade det inte behövt hända, men bolsjevikerna hade inget val. På grund av politisk illvilja har ”skulden” för denna tragedi lagts på Trotskij. Liberaler och borgare har ett uppenbart behov av att använda allt de kan få tag på för att smutskasta Trotskij och koppla vänsteroppositionens rena fana med stalinismen. Trotskij påpekade senare att han personligen inte hade något att göra med öns återtagande, men att han som ledare för Röda armén självklart på politiska grunder höll med om att de åtgärder som kamraterna på plats hade vidtagit var nödvändiga.

Oavsett vad de enskilda sjömännen hade för förhoppningar, skulle deras agerande direkt ha lett till att ön, och staden, överlämnades till de vita arméer som var stationerade i Finland. Det är värt att nämna att bolsjevikerna under månaderna efter Kronstadtopproret insåg att krigskommunismen hade nått sina gränser och instiftade den ”nya ekonomiska politiken” (NEP). Den viktigaste delen av NEP var att släppa handeln med spannmål fri. Bolsjevikerna hade tidigare varit motståndare till denna åtgärd eftersom de förstod att det skulle gynna de rika bönderna (”kulakerna”). Detta gör bara hela skeendet så mycket mer tragiskt. Men att frihandel var Kronstadtmännens huvudsakliga krav, hindrade inte anarkisterna från att motsätta sig NEP! Anarkister är inte direkt kända för att vara konsekventa.

7) Bolsjevism leder oundvikligen till stalinistisk diktatur

Man har inte sparat på krutet för att bevisa att bolsjevism oundvikligen leder till stalinism och diktatur. Det finns inget större förtal av 1917 års kämpar än detta: att sätta likhetstecken mellan dem och de som förrådde, fängslade, och avrättade dem. En flod av blod skiljer bolsjevismen och stalinismen åt. År 1942 var praktiskt taget hela den bolsjevikiska centralkommittén från 1917 döda, varav de flesta mördade på Stalins order. Om stalinismen var den logiska utvecklingen av Lenins parti, varför skulle då detta ha varit nödvändigt? Ingen har kunnat svara på denna grundläggande fråga.

Orsaken till att stalinismen växte fram hade ingenting att göra med någon påstådd leninistisk arvssynd. År 1917 krävde bolsjevikpartiet inte bara politisk, utan också ekonomisk demokrati. Arbetarnas demokratiska kontroll över produktionen förenad med sovjeternas gräsrotsdemo-

krati. Detta är betydligt mer demokratiskt än någonting som existerar under kapitalismen, där demokratin korrumpas av stora pengar och fifflande i parlamentet, samtidigt som arbetsplatsen är en ovillkorlig diktatur.

Tyvärr hade Tsarrysland en oerhört låg utbildningsnivå. 90 procent av befolkningen var bönder och läskunnigheten var under 30 procent. I en sådan situation blev den unga arbetarstaten tvungen att förlita sig på de gamla byråkraterna från tsarregimen för att samhället skulle kunna fungera. Detta var godtagbart i början, från 1917 till 1921, när arbetarna kunde hålla de privilegierade byråkraterna i schack. Men efter fyra år av världskrig och tre år av inbördeskrig var arbetarna trötta. De mest självupppoffrande arbetarna var de första som frivilligt gav sig ut för att kämpa, och tyvärr var det många av dessa anonyma proletära hjältar som dog i strid.

Även om sovjeterna formellt sett var inbördeskrigets segrare hade den sovjetiska ekonomin krossats av blockaden och utländska arméer. De flesta arbetare ville bara hem till sina familjer. I denna situation började de tsaristiska byråkraterna lösgöra sig från arbetarnas kontroll. De började skjuta arbetarna åt sidan och gradvis göra sig av med den demokratiska kontrollen och ansvarsutkrävandet.

Stalin var den som representerade denna byråkratiska klick. Från att ha varit en sekundär figur 1917 nådde han en framträdande position med hjälp av statsapparaten som hade blivit mer arrogant i takt med att arbetarna gled iväg från aktivt deltagande i styret. Arbetare som kom med önskemål till statliga funktionärer fick höra saker som "Tror du att det är 1918 eller?" Lenins sista kamp var att förena sig med Trotskij mot denna byråkratiska degenerering och Stalin i synnerhet. Lenin sade följande om statsmaskineriet:

Det sitter en person vid ratten, men bilen går inte dit han vill utan i en helt annan riktning, som om den styrdes av något mystiskt, laglöst eller gud vet vad, kanske spekulanter eller privatkapitalister eller båda tillsammans.

I ett annat verk sade han:

Men nu måste vi ärligt säga det motsatta, nämligen att vi kallar vår egen, en apparat som i själva verket fortfarande är heltigenom främmande för oss och utgör ett borgerligt och tsaristiskt hopkok, som det var absolut omöjligt att göra om under loppet av fem år utan hjälp från andra länder och sysselsätta som vi var med framför allt militära "bestyr" och kamp mot hungersnöden. [...] Den obetydliga andelen sovjetiska och sovjetiserade arbetare kommer utan tvivel att drunkna i detta hav av chauvinistiskt storryskt avskum som en fluga i mjölk.

I sitt sista testamente, som senare mörkades, inledde Lenin en direkt kamp mot Stalin. Den 24 december 1922 skrev han:

Efter att ha blivit generalsekreterare har kamrat Stalin i sin hand koncentrerat en gränslös makt, och jag är inte säker på att han alltid kommer att kunna bruka denna makt tillräckligt varsamt.

Och efter 11 dagar tillade han följande:

Stalin är alltför grov, och denna brist, som är fullt tolerabel i vår mitt och i relationerna mellan oss kommunister, kan inte tolereras hos en generalsekreterare. Därför föreslår jag kamraterna att överväga ett sätt att förflytta Stalin från denna post och till den utse en annan person, som är överlägsen kamrat Stalin bara i ett avseende, nämligen att han är tolerantare, lojalare, hövligare och mer uppmärksam mot kamraterna, mindre nyckfull osv.

Detta är mer än tillräckligt för att visa att Lenin var motståndare till byråkratin i allmänhet och Stalin i synnerhet.

Anarkisterna menar att så kallad demokratisk centralism är orsaken till stalinismen. Detta är ett bisarrt konstitutionalistiskt argument som innebär att människor skulle vara trevligare mot varandra, om vi bara höll möten på rätt sätt.

Demokratisk centralism är handlingens enda verkliga demokrati. Dess grundläggande regler är full demokratisk frihet i diskussion, och full enhet i handling. Demokratisk centralism är strejkens demokrati – alla arbetare har rätt att diskutera lämpligheten i att gå ut i strejk vid ett medlemsmöte, och sedan hålls en omröstning. Om exempelvis 70 procent av arbetarna röstar för att strejka, så måste 100 procent av arbetarna delta i strejken. Annars skulle ingen strejk någonsin lyckas. Minoritetens rättigheter skyddas, men majoritetens beslut avgör hur man ska agera.

I motsättning till demokratisk centralism står idén om en ”ren” anarkism, där ingen är bunden av de demokratiska beslut som fattas av gruppen som därför faller sönder vid första prövning. Vi såg en sådan förlamning i Occupy-rörelsen. På andra sidan finns stalinismens byråkratiska centralism, där det varken finns fri diskussion eller skydd för minoritetens rättigheter. Återigen är stalinismen bolsjevismens direkta motsats.

Ironiskt nog hamnar många anarkistiska organisationer utan ”ledare” faktiskt i situationer som liknar byråkratisk centralism. Frånvaron av valda och ansvariga ledare innebär ofta att dessa roller ersätts med icke-valda, informella och dolda ledare som inte kan hållas ansvariga för sina beslut. Normalt sett är det den mest högljudda och beslutsamma personen i rummet. Beslut tas fortfarande, men ingen har den demokratiska rätten att ifrågasätta dem.

”Men bolsjevikerna förbjöd oppositionspartierna!” ropar våra liberal-anarkistiska vänner i kör. Detta var aldrig arbetarstatens avsikt. Tyvärr gick varje oppositionsparti i sovjeterna så småningom över till de vita arméerna eller organiserade terroristattacker mot arbetarna. Inget demokratiskt samhälle skulle tillåta de som använder terrormetoder att sitta i en lagstiftande församling och i lugn och ro stifta lagar. Man kan föreställa sig reaktionen om al-Qaida försökte ställa upp en kandidat till Londons kommunfullmäktige eller som borgmästare i New York.

Marxister står för flerpartidemokrati, men den som tar upp en bomb eller pistol mot folkets demokratiska vilja kommer snabbt att förlora sina demokratiska rättigheter – som i alla andra demokratiska samhällen. Trotskijs vänsteropposition, de verkliga arvtagarna till bolsjevismen, var de mest högljudda kämparna för demokratiska rättigheter. De var därför de första att skickas till Sibirien, och Trotskij mördades i slutändan av en stalinistisk agent. Dessa förkämpar mot stalinismen glömmer den ryska revolutionens fiender lägligt nog bort. Det är viktigt att notera att i kampen mellan Trotskijs vänsteropposition och Stalins byråkrati, i kampen mellan internationell arbetardemokrati och ”socialism i ett land”, låg imperialisternas sympatier till den överväldigande majoriteten på ”praktikern” Stalins sida.

Löggen om att bolsjevism oundvikligen leder till stalinism är i grunden en abstrakt föreställning. Den säger ingenting om varför den ryska revolutionen och den kommunistiska internationalen urartade. Den ignorerar Tsarrysslands efterblivenhet, inbördeskriget, blockaden och invasionen från 21 utländska arméer, att revolutionen misslyckades att sprida sig till de avancerade kapitalistiska länderna och dess påföljande isolering. Det fanns inget oundvikligt i de villkor som de ryska arbetarna och förtryckta fann sig i. Liberalerna, reformisterna och anarkisterna, som vidhåller denna lögn verkar tro att ”byråkrati” är någon slags genetisk svaghet hos människor snarare än ett resultat av sociala relationer. Byråkrati är det oundvikliga resultatet av att det råder brist i samhället. Inbördeskriget och den låga tekniska nivå som revolutionen ärvde, innebar att den unga arbetarstaten hade en hel del brister att brottas med.

Det finns två metoder för att hantera brist. Kapitalisterna gör det genom att prissätta en vara så högt att endast de rika kommer att kunna köpa den, men denna metod är oförenlig med socialism. När det finns en brist i ett socialistiskt samhälle är de enda alternativen köer och ransoning. Det enda sätt som en kö kan organiseras på, utan att de starka knuffar alla andra åt

sidan, är att en polis upprätthåller ordningen. Men polisen måste få sin del, annars kommer han aldrig att hålla saker och ting i ordning. Detta är den ekonomiska basen för byråkratin.

Det är därför som avancerad teknik är avgörande för att uppnå verklig socialism. Om den tyska revolutionen 1918–1923 hade lyckats skulle det inte bara ha inneburit att Stalins byråkrati aldrig skulle ha tagit makten från arbetarna, utan det hade med all sannolikhet också varit startskottet för en ostoppar revolutionär process på världsskala. Förenad med det forna tsarimperiets råvaror och jordbruk skulle den avancerade tyska tekniken ha visat vad en demokratiskt planerad socialistisk ekonomi verkligen kan åstadkomma.

En revolution i ett avancerat kapitalistiskt land som Kanada, Storbritannien, Frankrike eller USA skulle inte behöva möta samma utmaningar som Sovjetunionen gjorde. Dessa länder har inte den låga kulturella nivå som fanns i Ryssland 1917, utan har i stället miljontals arbetslösa akademiker. Dessa länder har inte stora brister och ineffektiv teknik, utan fabriker som inte används och företag som sitter på miljardtals improduktiva ”döda” dollar som aldrig investeras.

I dag har den överväldigande majoriteten av världens länder en befolkning som i huvudsak är arbetarklass och bor i städer. Före 1945 var de flesta länder mestadels dominerade av jordbruk. Utbildningsnivån och läskunnigheten är mycket högre i dag. Med undantag för de allra högst uppsatta, är en stor andel av de nutida statsfunktionärerna inte privilegierade som de var 1917. Tjänstemän är normala kontorsarbetare som ofta är fackligt organiserade och går ut i strejk. Dessa arbetare skulle mer än gärna använda sin erfarenhet till samhällets bästa i stället för att hålla samhället som gisslan på samma sätt som tsaren eller de stalinistiska byråkraterna gjorde.

Lenin lade fram förutsättningarna för en arbetardemokrati: demokratiska val av alla representanter med rätt att återkalla deras mandat, att ingen representant ska få en lön som är högre än en yrkesskicklig arbetare, rotation av alla byråkratiska uppgifter, och inga stående väpnade styrkor som kan användas mot folket. Efterblivenheten förhindrade genomförandet av dessa villkor i Sovjetunionen, men en modern revolution skulle inte ha några problem med att implementera dem. Som Lenin sa, ”när alla är byråkrater, är ingen byråkrat”. Stalinismen är inte oundviklig.

8) Kommunismen dödade 100 miljoner människor

Vare sig det kommer till ledare i borgerliga tidningar eller debatter på internet är argumentet att ”100 miljoner dödades av kommunismen” det populäraste sättet att avleda en diskussion. ”Är du socialist? 100 miljoner döda”, ”Vill du ha en högre minimilön? 100 miljoner döda”, ”Vill du ha sjukvård? 100 miljoner döda”. Högern använder detta förtal mot vad som helst så snart de har slut på riktiga argument!

Vad är sanningen? Detta påstående kommer från *Kommunismens svarta bok* som redigerades av Stephane Courtois 1998. Den har allmänt förkastats som vinklad och ett fuskverk med tveksamma metoder och hycklande kriterier. Till och med några av bokens huvudsakliga medförfattare kritiserade den och menade att Courtois var besatt av och gjorde vad som helst för att nå antalet 100 miljoner, och att denna siffra inte kan anses vara giltig.³

Över 90 procent av dödsfallen i boken skedde under stalinistiska eller maoistiska regimer. Vi har redan förklarat att stalinismen inte har någonting gemensamt med verklig marxism. Vi tar inte något ansvar för dessa regimers brott och framhåller att de första offren för stalinismen

³ Om *Kommunismens svarta bok*, se [Lenin, massmördare?](#), och [Utan heder](#) (med bidrag av C H Hermansson, G Greider, M P Boethius, Aron Etzler m fl) – *Red*

faktiskt var trotskisterna, bolsjevismens verkliga arvtagare. Det är direkt motbjudande att våra kamraters död används av reaktionärer för att smutskasta den fana som de kämpade under.

Vem är ansvarig för de döda under ryska inbördeskriget? Bär massan av arbetare och bönder ansvaret – majoriteten av befolkningen, som ville ha ett slut på första världskriget, jord till bönderna, självbestämmande för förtryckta nationaliteter och socialism? Eller är det de vita generalerna, godsägarna, cheferna, monarkerna, och de tjugoen utländska arméerna, som inte accepterade majoritetens vilja som har ansvaret? Det är som om banditer skulle attackera ditt hem och människor på båda sidor dog i konflikten – vems fel är det? Reaktionärerna skulle svara att du gör fel som försvarar ditt hem, eftersom ingen skulle ha skadats om du bara gett upp. Man kan lika gärna beskylla Abraham Lincoln för alla dödsfall under det amerikanska inbördeskriget som befriade slaverna. Om man jämför med antalet invånare, proportionellt, dödades ungefär lika många människor.

Till och med attackerna mot stalinisterna är hycklande. Till exempel lägger boken ansvaret för praktiskt taget alla 1,5 miljoner dödsfall i Afghanistan på den sovjetvänliga regim som de skedde under. Men man glömmer bort att CIA beväpnade och finansierade mujahedin-upproret med raketgevär och andra avancerade vapen i ett långvarigt gerillakrig. Man glömmer också bort att mujahedin inkluderade ”frihetskämpar” som Usama bin Ladin, och döpte om sig till talibanerna under 1990-talet. Så vem bär ansvaret för dessa dödsfall?

En händelse som ofta förknippas med de 100 miljoner döda är den sovjetiska svälten 1932-1933, det så kallade Holodomor. Den svarta boken räknar upp 4 miljoner döda i Ukraina och 2 miljoner på andra håll i Sovjetunionen. Den högnationalistiska ukrainska regimen klassar denna svält som ett folkmord och den används ofta i politiska syften för att stärka nationalisterna.

Marxister är de sista att ursäktas stalinisterna för denna svält, som var resultatet av Stalins kriminella tvångskollektiviseringar. Trotskij analyserade detta i sitt antistalinistiska mästerverk *Den förrådade revolutionen*. Däremot accepterar vi inte de ukrainska nationalisternas antikommunistiska försök att ta på sig offerkoftan. Sanningen är att Stalin under 1920-talet förlitade sig på kulakerna, som berikades genom den nya ekonomiska politiken, för att besegra Trotskijs vänsteropposition. Vänsteroppositionen argumenterade för en politik med frivillig kollektivisering av jorden för att lära bönderna om socialismens fördelar.

Men när Trotskijs proletära tendens hade besegrats, hotade kulakerna med en återgång till kapitalismen, vilket äventyrade byråkratins privilegier. Stalin gjorde en helomvändning och gick till attack mot kulakerna. I stället för frivillig kollektivisering genomförde han tvångskollektivisering, i syfte att ”likvidera kulakerna som klass”. Denna vansinniga politik ledde till att rika bönder konsumerade säden och boskapen snarare än att odla och föda den, vilket resulterade i svält. Detta fick en mer häftig inverkan på Ukraina eftersom det var tsarimperiets viktigaste matproducent. Men svälten hade också en betydande inverkan utanför Ukraina. Fakta stödjer inte de nationalistiska påståenden om folkmord, och dessutom var det trotskisterna som kämpade mot denna svält från början.

Den svarta bokens hycklande metod skulle resultera i siffror på många miljarder om den tillämpades på kapitalismen. Noam Chomsky, som varken är anhängare av stalinism eller maoism, gjorde en sådan analys för att jämföra Indien med Kina. Tack vare lägre ojämlikhet och bättre fördelning av medicinska resurser i Kinas planerade ekonomi, hade antalet extra dödsfall bara i Indien nått 100 miljoner 1979! Denna siffra har i dag växt ännu mer. Vad skulle man säga om decimeringen av ursprungsbefolkningarna i Nord- och Sydamerika? Den kapitalistiska slavhandeln i Afrika? Imperialismens globala effekter?

Winston Churchill har personligen huvudansvaret för den bengaliska svälten 1943, där miljontals dog. Under svälten exporterade det brittiskt kontrollerade Indien faktiskt mat, och Churchill lär ha sagt ”Jag hatar indier. De är barbariska människor med en barbarisk religion.” Och då har vi inte nämnt de miljoner och åter miljoner som dör i krig för profiter och imperialisternas strategiska överväganden. Över en halv miljon döda bara i Irak, plus världskriget och de ständiga ”mindre” kriget.

I mars i år uppskattade [UNICEF](#) att 600 miljoner barn kommer att riskera en förtida död, sjukdomar och undernäring år 2040 om dagens utveckling fortsätter. I tidigare rapporter har de noggrant beskrivit hur miljontals barn dör av samma onödiga orsaker varje år, medan de rikaste åtta miljardärerna äger lika mycket som halva mänskligheten gör tillsammans. Ur detta perspektiv har kapitalismen, imperialismen och kolonialismen producerat ett helt bibliotek med ”svarta böcker”. Det är hög tid att mänskligheten lämnade detta sociala och ekonomiska system bakom sig, ett system som är fullständigt genomdränkt av blod och smuts.

9) Sovjetunionens fall visar att den mänskliga naturen är kapitalistisk

När man bevittnar den nuvarande utdragna krisen i världsekonomin är det ganska skrattretande att högern försvarar kapitalismen som en ”naturlig” förlängning av människans natur. Kapitalismen som samhällssystem har endast funnits i 200 eller 300 år medan *Homo sapiens* som art har funnits hundratusentals år. Ska vi tro att mänskligheten på något sätt varit ”onaturlig” under 99,9 procent av dess existens?

[Andra verk](#) har besvarat denna fråga från en mer allmän filosofisk och vetenskaplig synvinkel, så vi kommer inte att upprepa dessa förklaringar här. Högerens grundläggande argument är att Sovjetunionen föll eftersom människan är naturligt självisk och lat, och kommer att passiviseras om man inte hela tiden har hotet om avsked och hunger hängande över sig. Detta argument är ännu ett obevisat påstående som inte har någonting att göra med verkligheten.

Sovjetunionens folk uppnådde otroliga saker trots att de började från en mycket låg nivå. Detta gjorde man trots den stalinistiska byråkratins vanstyre. Folk arbetade otroligt hårt i Sovjetunionen, som hade fler läkare, forskare och ingenjörer än de kapitalistiska länderna, både i absoluta och relativa siffror. Detta berodde på den planerade ekonomin. Mellan 1913 och 1963 ökade arbetsproduktiviteten 73 procent i Storbritannien, 332 procent i USA och 1310 procent i Sovjetunionen. Den årliga tillväxttakten översteg 10 procent under denna period, medan kapitalismen gick igenom den stora depressionen.

Antalet läkare per 100 000 personer var 205, jämfört med 170 i Italien och Österrike, 150 i USA, 144 i Västtyskland, 110 i Storbritannien, Frankrike och Nederländerna, och 101 i Sverige. År 1970 fanns det 257 000 civilingenjörer i Sovjetunionen, jämfört med 50 000 i USA. Detta resulterade i många banbrytande upptäckter, Nobelpris och spetskompetens inom flera områden. Det är ett grovt förtal av Sovjetunionens högt begåvade folk att säga att stalinismen föll på grund av deras dumhet eller lathet.

Så varför kollapsade Sovjetunionen om folk arbetade så hårt och var så smarta? Ansvaret ligger hos den stalinistiska byråkratin. Trotskij förklarade att en socialistisk planekonomi behöver demokrati som den mänskliga kroppen behöver syre. Under kapitalismen är marknaden det som förhindrar ineffektivitet. Om ett företag drivs ineffektivt kommer det att gå i konkurs och försvinna. I en hälsosam planekonomi förhindras ineffektiviteten i stället av arbetarnas egen demokratiska kontroll och medverkan. Om arbetare ser ineffektivitet kommer de att lösa den, och om de upptäcker ett mer effektivt sätt att göra saker på, kommer de att genomföra det. Men ett sådant demokratiskt arbetarstyre skulle vara farligt för den stalinistiska byråkratin, som inte kunde tillåta någonting utanför deras hårda enväldiga kontroll.

Femtio byråkrater i Moskva kunde planera den grundläggande industrialiseringen under Sovjetunionens tidiga period, men till en betydligt högre kostnad än en arbetardemokrati. Men från mitten av 1960-talet och framåt började tillväxten sjunka och från 1970-talet stagnerade den. Ekonomin hade blivit alltför komplex för att planera byråkratiskt. Bördan av byråkratisk misskötsel, nepotism, korrupktion, och ineffektivitet, gick från att vara en relativ boja på planekonomin till att bli en absolut broms.

Det kom kvoter och mål uppifrån som inte kunde slutföras utan att göra kostnadsbesparingar och avkall på kvaliteten. Den gråa och svarta ekonomin växte för att täcka upp för det byråkratiska slöseriet och dumheten. Denna ekonomiska verklighet var början på två decenniers nedgång och de stalinistiska regimernas fall. De försökte nästan allt för att få hjulen att snurra, men ingenting fungerade. Det enda de aldrig skulle försöka vore att röra sig mot arbetardemokrati, av rädsla för att förlora kontrollen. Därför förblev den sovjetiska arbetarklassens massiva kreativa potential helt oanvänd och förverkligades aldrig.

I stället för att röra sig mot arbetarkontroll och en demokratiskt planerad socialistisk ekonomi, beslutade sig byråkraterna för att bli kapitalister på resten av den sovjetiska befolkningens bekostnad. Allting auktionerades ut till reapriser – vilket beredde vägen för den nuvarande ryska oligarkin. Om kapitalismen var ett mer naturligt system än socialism skulle väl denna ”återgång till den mänskliga naturen” lett till ett stort steg framåt för produktivkrafterna? Kapitalismens återinförande var en oerhörd katastrof. Resultatet var en minskning av BNP med 60 procent och den förväntade livslängden sjönk med 15 år. Alla kapitalismens sociala missförhållanden återvände med besked – alkoholism, prostitution, drogmissbruk, organiserad brottslighet och så vidare. Kvinnors ställning i samhället försämrades drastiskt. Detta är kapitalismens arv.

En verklig, hälsosam, demokratiskt planerad ekonomi skulle kunna frigöra arbetarklassens fantastiska förmågor, som kapitalismen och stalinismen medvetet förtrycker. Studenter som läser företagsekonomi får lära sig att arbetare är enkla drönare, medan kunskap och inspiration flödar ymnigt från de så kallade ”industriledarna”. I själva verket ser vi att det är dessa män och kvinnor i kostym som lett oss till konkurser, stagnation, företagsnedläggningar och räddningspaket åt banker, samtidigt som de håvar in miljarder i bonusar.

Det är arbetarna på verkstadsgolvet som verkligen förstår hur saker fungerar och hur man kan förbättra dem. Det är ledningen som orsakar problem i produktionen genom att införa ineffektiva delade skift och ställa arbetare mot arbetare. Om en arbetare har en bra idé under kapitalismen kommer chefen att stjäla den, ta åt sig äran, och sedan avskeda arbetare i förhållande till hur mycket effektiviteten ökar. Det finns inga incitament för arbetare att förbättra produktionen när de är alienerade från den. I ett socialistiskt samhälle skulle arbetarnas bidrag användas för att utöka fritiden och förbättra deras lokalsamhälle. Kapitalismen och stalinismen förenas i tron på att majoriteten av mänskligheten är värdelös och dum. Marxister tror att den överväldigande majoriteten har något att bidra med, och att det är företagsledningen eller byråkratin som är värdelösa väktare för ett enfaldigt och onaturligt system.

10) Den ryska revolutionen uppnådde ingenting

De säger att den ryska revolutionen inte lyckades uppnå någonting! Men varför måste kapitalisternas och bankirernas lakejer upprepa detta om och om igen? Om man tänker igenom frågan noggrant förstår man att påståendet är falskt. Varför skulle de se oktoberrevolutionen som så farlig, om ingenting uppnåddes? Här har vi ett land som gick från att vara mer underutvecklat än Pakistans mest avsides landsbygdsområden, till att bli världens näst största stormakt. Och ändå får vi höra att det inte finns någonting positivt att lära av Sovjetunionen. Denna lögn kunde man skriva in i ordböckerna som ett exempel bredvid definitionen av nonsens!

Vi har redan beskrivit några av de fantastiska tekniska och ekonomiska framsteg som gjordes genom den sovjetiska planekonomin, trots den stalinistiska byråkratins bojor. Vi kan nämna några fler. Efter den nazistiska ockupationen under andra världskriget, där de använt sig av den ”brända jordens taktik”, kunde planekonomin återhämta sig utan någon Marshall-hjälp utifrån. Sovjetunionens nationalinkomst ökade med 570 procent mellan 1945 och 1964, jämfört med 55 procent i USA, som dessutom kommit oskadda ur kriget. Under denna period kunde ingen konkurrera med den sovjetiska rymdteknologin. Sputnik blev den första satelliten och Jurij Gagarin den första människan i rymden.

En av Sovjetunionens viktigaste bedrifter var att man besegrade Nazityskland, som hade tillgång till hela den europeiska kontinentens kombinerade produktion. Detta lärs inte ut i västerländska skolor, men 90 procent av striderna och dödandet under andra världskriget skedde på östfronten. 27 miljoner sovjetiska medborgare dödades av Hitlers arméer.

Churchill och Roosevelt hade ursprungligen planerat att låta Tyskland och Ryssland göra slut på varandra och sedan ta hand om resterna. Därför öppnade de inte upp västfronten förrän 1944. Slaget om Kursk är till denna dag det största stridsvagnsslag som någonsin ägt rum, och när den tyska armén besegrades vid Stalingrad genomförde Röda armén en av de snabbaste militära framryckningarna i mänsklighetens historia. Tack vare den planerade ekonomin kunde Sovjetunionen producera mer än alla kapitalistiska länder i Europa när det verkligen gällde. Det var sovjetiska trupper som befriade judarna från koncentrationslägren, befriade Östeuropa och höjde den röda fanan över riksdagshuset i Berlin. Om britterna och amerikanerna inte hade öppnat västfronten skulle de ha mött Röda armén vid Engelska kanalen i stället för i Tyskland. Före D-dagen var de allierades ansträngningar långt borta från de huvudsakliga striderna, då de försökte säkra sina kolonier i Afrika och Stilla havet.

Revolutionens landvinningar var inte bara ekonomiska utan även sociala. Medan kvinnor i Storbritannien inte fick rösta förrän 1928, hade kvinnor i Sovjetunionen uppnått full juridisk jämlikhet år 1918. I Kanada betraktades kvinnor inte ens juridiskt som ”personer” förrän 1929! Sovjetisk familjerätt blev könsneutral och homosexualitet legaliserades ett halvt sekel innan det skedde i väst. Till exempel tog Trotskij sin hustrus namn och ingen såg det som någonting ovanligt. Även abort legaliserades. En stor del av detta togs tyvärr tillbaka av den stalinistiska kontrarevolutionen. Trots reträtten på 1930-talet var det lika många kvinnor som män som antogs till universitetet år 1970, vilket var betydligt tidigare än i de flesta kapitalistiska länder. Sovjetunionen erbjöd gratis utbildning, sjukvård och barnomsorg, vilket USA aldrig har uppnått. Föga överraskande steg medellivslängden för kvinnor från 30 år 1927 till 74 år 1970 och spädbarnsdödligheten minskade med 90 procent.

Den sovjetiska kulturen och vetenskapen blomstrade på 1920-talet. En otrolig explosion av experimentella stilar ägde rum efter revolutionen. Eisenstein gick i första ledet med sina lysande filmklassiker. Sjostakovitj och andra revolutionerade symfonin, och Bolsjojbaletten är känd än i dag. Sovjetunionen dominerade i de olympiska spelen. Teoretisk vetenskap drevs också framåt. Theodosius Dobzhansky kombinerade Darwins naturliga urval med Mendels genetik. Återigen blev detta tragiskt nog delvis överskuggat av konstens socialrealism och biologins lysenkoism.⁴ Den stalinistiska byråkratin kunde aldrig tillåta att ungdomen fick full frihet i populärkulturen, och CIA försökte använda Rolling Stones och Beatles mot revolutionen. Men trots den stalinistiska censuren förblev klassisk sovjetisk konst oöverträffad.

Trots otrolig materiell, social och kulturell efterblivenhet, samt attacker och sabotage både utifrån och inifrån, genomförde bolsjevikrevolutionen mirakel. Tänk bara vad dagens arbetare

---

⁴ Om lysenkoismen, se [Stalin och Lysenko](#) av Zjores Medvedev, [Stalinistisk ideologi och vetenskap](#) av Michael Löwy och [De vita kläderna – när Lysenko dikterade den sovjetiska biologin](#) av Anders Hagström. – Red

och ungdomar skulle kunna uppnå med den mycket högre nivån inom kultur och utbildning som finns idag. Det som håller tillbaka samhället är det kapitalistiska produktionssättet och att all produktion sker för vinst. Samhället har i dag kommit in i en återvändsgränd och går från den ena sociala, politiska och ekonomiska krisen till den andra. Vi måste slå sönder dessa bojor för att frigöra mänsklighetens potential.

John Reed gav en levande redogörelse för händelserna under 1917 i sin klassiska bok [Tio dagar som skakade världen](#). I denna artikel har vi försökt besvara de tio vanligaste lögner som upprätthåller den rådande ordningen. Lenin sade en gång att historiens drivkraft är sanningen, inte lögnen. Han sade också att marxismen är allsmäktig eftersom den är sann.

Den revolutionära tendensen har inget behov av lögner. Varför skulle vi vilja bedra oss själva om verkligheten? Marxismen syftar till en helt och hållet vetenskaplig förståelse av sociala förhållanden, så att vi står bättre rustade för att förändra dem. Om vi ljugar för oss själva kommer vi bara att göra denna uppgift svårare. Tack och lov har fler och fler arbetare, i synnerhet ungdomar, börjat genomskåda de lögner som upprätthåller den kapitalistiska ojämlikheten. Den ryska revolutionen är än idag det viktigaste exemplet på hur de exploaterade och förtryckta kan uppnå sin frigörelse. Det finns inget större hot mot den rådande ordningen än bolsjevismens idéer och den ryska revolutionens erfarenheter. Förhoppningsvis kommer detta bidrag att hjälpa nyligen radikaliserade arbetare och ungdomar att hitta de svar de behöver för att vinna debatter med reaktionärer och kämpa för en ny oktoberrevolution, 100 år efter den första, men denna gång på en betydligt högre nivå.

Original: [Top 10 lies about the Bolshevik Revolution](#). Översättning: *Oscar Gunnarsson*

Lästips

Tariq Ali: [De tio bästa böckerna om den ryska revolutionen](#)

Isaac Deutscher: [Den ryska revolutionen](#)

Gunnar Gunnarson: [Sagt om revolutionen](#) (Politiker, författare m fl om Oktoberrevolutionen)

Moshe Lewin: [Revolutionens evolution](#)

Ernest Mandel: [Oktoberrevolutionen, statskupp eller revolution?](#)

Chris Nineham: [Orlando Figes hade fel om den ryska revolutionen](#)

Alexander Rabinowitch: [Bolsjevikerna kommer till makten](#)